Giriş

"Bize bahşedilen bu alan o kadar hızlıca akıyor ki, insanların çok azı dışında hepsi, tam yaşamaya hazırlanırken yolun sonuna geliyor." Seneca

Ortalama insan ömrü saçma, korkutucu ve aşağılayıcı derecede kısadır. Olayları bir perspektife oturtmak gerekirse, ilk modern insanlar en az 200.000 yıl önce Afrika ovalarında ortaya çıktı ve bilim adamları, güneşin yoğunlaşan ısısı son organizmayı öldürene kadar yaşamın 1,5 milyar yıl daha fazla bir şekilde devam edeceğini tahmin ediyorlar. Ama ya sen? Seksen yaşına kadar yaşarsan, yaklaşık dört bin haftan olacak. Zaman yönetimi, tartışmasız, hayatta olan her şeydir. Yine de modern zaman yönetimi disiplini, mümkün olduğu kadar çok iş görevini nasıl tamamlamaktan oluşan veya mükemmel sabah rutini oluşturmaya veya pazar günleri tüm haftanın akşam yemeklerini büyük bir partide pişirmeye odaklanan, iç karartıcı derecede dar görüşlü bir meseledir. Bu tip şeyler, şüphesiz, bir dereceye kadar önemlidir. Ama hayattaki önemli olan tek şey bunlar değildir.

Kiminle evleneceği, çocuk sahibi olup olmayacağı ve ne tür bir iş peşinde koşacağı gibi birçok zamansız insan ikilemi vardır. Yaşamak için binlerce yılımız olsaydı, bunların hepsi çok daha az acı verici olurdu çünkü olası her varlığı denemek için onlarca yıl harcamak için yeterli zamanımız olurdu. Öte yandan, bize zaman içinde avantaj sağlamak için tasarlanmış var olan tüm teknolojik imkânları düşünün: Bulaşık makinelerinin, mikrodalga fırınların ve jet motorlarının olduğu bir dünyada, aklı başında herhangi bir mantıkla, zaman kavramının daha geniş ve bol olduğunu hissettirmemiz gerekir. Hatta daha fazla özgür hissetmeliyiz. Ancak, bu kimsenin gerçek deneyimi değildir. Bunun yerine hayat daha da hızlanır ve herkes daha da sabırsız hale gelir.

Sınır Paradoksu

Soyut zaman fikrini bu kadar az düşünmenin büyük bir dezavantajı vardır: başarabileceklerinizi ciddi şekilde sınırlandırır. Zamanı soyut bir kavram olarak değerlendirirken; onu bir kaynak, alınıp satılacak ve mümkün olduğunca verimli kullanılacak kömür, demir veya diğer herhangi bir hammadde gibi bir şey olarak düşünmek doğaldır. Zaman, kullanılacak bir kaynak haline geldiğinde, onu iyi kullanmak için ister dış güçlerden ister kendi içinden baskı hissetmeye ve onu boşa harcadığını düşündüğünde kendini eleştirmeye başlarsınız.

Çok fazla taleple karşı karşıya kalındığında tek çözümün, sanki Sanayi Devrimi'nde bir makineymişsiniz gibi daha verimli olmak, kendinizi daha fazla zorlamak veya daha uzun süre çalışmak suretiyle zamanı daha iyi kullanmak olduğuna inanmak kolaydır. Sonuç olarak, öz-değer duygunuz, zamanı nasıl kullandığınızla ayrılmaz bir şekilde bağlantılı hale gelir. Zaman yalnızca içinde yüzdüğünüz su olmaktan çıkar; suçluluk ve panik hissetmekten kaçınmak için baskılamanız veya kontrol etmeniz gerektiğini hissettiğiniz bir şey haline gelir.

Zamanla olan çalkantılı ilişkimiz, esas olarak, gerçekliğin nahoş kısıtlamalarından kaçınma arzusundan kaynaklanmaktadır. Ve üretkenlik stratejilerimizin çoğu sorunu daha da kötüleştir çünkü bunlar sadece kaçınmayı uzatmanın yollarıdır. Ne de olsa, zamanınızın ne kadar sınırlı olduğuyla yüzleşmek acı vericidir çünkü bu, zor kararlar vermeniz gerekeceği ve bir zamanlar yapabileceğinizi hayal ettiğiniz her şeyi yapamayacağınız anlamına gelir. Sahip olduğunuz zaman üzerindeki sınırlı kontrolünüzü kabul etmek de zordur. Sonuç olarak, sınırlamalarımızla yüzleşmek yerine, sınırsızlık duygumuzu sürdürmek için kaçınma stratejileri kullanırız.

Kendimizi duygusal olarak uyuşturmak için zihnimizi meşgul tutar, onu dikkat dağıtıcı şeylerle doldururuz. Öte yandan, gerçeği inkâr etmek asla işe yaramaz. İnkâr ani bir rahatlama sağlayabilir çünkü gelecekte bir noktada tamamen kontrol altında hissedeceğinize inanmaya devam etmenizi sağlar.

Ama sana asla yeterli olduğun hissini veremez. İnsan olmanın kaçınılmaz kısıtlamalarından tam bir kontrol ve özgürlük duygusu elde etmek için zamanınızı yönetmeye ne kadar çok çalışırsanız, hayat o kadar stresli, boş ve sinir bozucu olur. Ancak sizinde herkes gibi bir sonunuzun olduğu gerçeğiyle ne kadar çabuk yüzleşir ve bu gerçeğe karşı olmaktansa bununla birlikte çalışırsanız, yaşam o kadar üretken, anlamlı ve neşeli hale gelir.

Verimlilik Tuzağı

"Ne kadar verimli olursan, o kadar "diğer insanların beklentileri için sınırsız bir kaynak olursun."

Yapabileceğinizden kesinlikle daha fazlasını yapmanız gerektiğini hissetmek artık normal hale geldi. Bu düşünce mantıksızdır: Yapmak istediğiniz, yapmanız gerektiğini düşündüğünüz veya başkalarının size baskı yaptığı her şey için gerçekten zamanınız yoksa sonuçları ne kadar ciddi olursa olsun, bu zamanınız yok demektir. Bu nedenle, teorik olarak, ezici bir yapılacaklar listesi tarafından kendinizi baskı altına sokmak mantıksız bir harekettir. Elinden geleni yapacaksın ve yapamayacağın şeyi yapmayacaksın. Bu kadar basit. Sana her şeyi yapman gerektiğini söyleyen baskıcı iç ses tamamen yanılıyor.

Sadece daha fazlasını yapmanın sizi "her şeyin üstünde" hissettireceğine veya önemli olan her şeye zaman ayırmanıza izin vereceğine inanmak için hiçbir neden yoktur. Yeni başlayanlar için, "önemli" olan şey özneldir, bu nedenle sizin, işvereninizin veya kültürünüzün önemli gördüğü her şey için zamanın olacağına inanmak için hiçbir nedeniniz yoktur. Bununla birlikte, başarılı bir şekilde daha fazla uyum sağlarsanız, hedef direklerin değişmeye başladığını fark edeceksiniz: gözünüze her şey daha fazla gerekli, anlamlı veya zorunlu görünmeye başlayacaktır. Görevleri hızlı bir şekilde tamamladığınız için itibar kazanın ve bilin bakalım ne oluyor; size daha da fazla kaldıramayacağınız görev veriliyor.

İster çeşitli üretkenlik teknikleri yoluyla ister kendinizi daha fazla zorlayarak kendinizi daha verimli hale getirmek, genellikle "yeterli zamana" sahip olma hissi ile sonuçlanmaz. İşleri halletmek yerine, yenilerini icat edeceksiniz. Bir gün daha fazlasını üstlenerek iç huzurunu elde edeceğiniz fikrine yatırım yapmayı bıraktığınızda, ezici talepler arasında şimdiki zamanda huzur bulmak daha kolay hale gelir, çünkü artık iç huzurunuzu bütün taleplere karşılık vermeye bağımlı hale getirmiyorsunuz. Zor kararlardan kaçınmanın mümkün olduğuna inanmayı bıraktığınızda, daha iyilerini almak daha kolay hale gelir. Yapacak çok şey olduğunda psikolojik özgürlüğe ulaşmanın tek yolun, her şeyi halletmek

gibi sınırları inkâr eden fanteziyi bırakmak ve bunun yerine önemli olan birkaç şeyi yapmaya odaklanmak olduğunu anlamaya başlayın.

Gerçekte, zamanınız sınırlıdır; herhangi bir şey yapmak fedakârlık gerektirir. Kendinize bu fedakârlığın değip değmediğini sormaktan asla vazgeçmezseniz, günleriniz otomatik olarak sadece daha fazla şeyle değil, daha önemsiz veya sıkıcı şeylerle de dolmaya başlayacaktır. Dünyanın sunduğu hemen hemen her deneyimi kaçıracağınızı gerçekten anladığınızda, henüz deneyimlemediğiniz çok fazla şeyin olduğu gerçeği sorun olmaktan çıkar. Bunun yerine, zamanınız olan küçük deneyimlerin tadını çıkarmaya odaklanırsınız, her an en önemli olanı seçmekte özgür olursunuz.

"Son" İle Yüzleşmek

Kısıtlı zamanımız olduğundan bahsetme eğilimindeyiz. Ancak Heidegger'in tuhaf bakış açısından, insanın kendisinin sınırlı bir zaman dilimi olduğumuzu söylemek daha mantıklı olabilir. Sınırlı zamanımız bizi tam olarak bu şekilde tanımlar. Sınırlı zamanımız, başa çıkmamız gereken çeşitli şeylerden sadece biri değil; bunun yerine, insanlar olarak herhangi bir şeyle uğraşmaya başlamadan önce bizi tanımlayan şeydir.

Hayatımızın sorumluluğunu üstlenmek yerine, dikkatimizi dağıtacak şeyler ararız ya da gerçek durumumuzu unutmak için meşguliyet ve günlük eziyet içinde kendimizi kaybederiz. Ya da sınırlı zamanımızda ne yapacağımıza karar vermenin ürkütücü sorumluluğundan kendimizi başka bir seçeneğimiz olmadığına evlenmemiz gerektiğine, ya da ruhumuzu mahvedecek bir işte kalmamız gerektiğine ya da başka bir şey yapmamız gerektiğine ikna ederek kaçınmaya çalışırız.

Gün boyunca yüzlerce küçük seçim yaparak bir hayat kurarız ama aynı zamanda sayısız başka olasılıkları da kalıcı olarak kapatırız. Herhangi bir sonlu yaşam, bu nedenle, olasılıklara hiç bitmeyen bir veda dalgasıdır. Tüm bu belirsizlikle ilgili tek gerçek soru, onunla yüzleşmeye istekli olup olmadığımızdır. Ve Heidegger'e göre bu, insan varoluşunun temel meydan okumasıdır: çünkü sonluluk hayatımızı tanımlar. Tamamen insan olmak bu gerçekle yüzleşmeyi gerektirir.

Ertelemek

İyi bir erteleyici, tüm görevlerini tamamlayamayacağını kabul ederek, hangi görevlere öncelik vereceğini ve hangilerini görmezden geleceğini mümkün olduğunca akıllıca seçer. Öte yandan, kötü bir erteleyici kendi sınırlamalarıyla yüzleşme düşüncesine katlanamadığı için felç olur. Onun için erteleme, duygusal bir kaçınma stratejisidir. Erteleme sınırlı bir insan olduğunu kabul etmenin getirdiği psikolojik sıkıntıdan kaçınmanın bir yoludur.

Pek çok filozof, sınırlı zamanımızı yönetmenin temel zorluğunun her şeyi yapmakla ilgili olmadığını, ne yapmayacağımıza en akıllıca nasıl karar vereceğimiz ve yapmayı seçmedeğimiz şeyler konusunda nasıl huzurlu hissedeceğimizi açıklığa kavuşturur. Erteleme becerilerimizi geliştirmemiz gerekiyor. Bir tür erteleme kaçınılmazdır: Aslında, herhangi bir zamanda hemen hemen her şeyi ertelersiniz ve hayatınızın sonunda teorik olarak yapabileceğiniz şeylerin neredeyse hiçbirini yapmış olmazsınız. Dolayısıyla amaç, ertelemeyi ortadan kaldırmak değil, en önemli olana odaklanmak için neyi erteleyeceğinizi daha akıllıca seçmektir.

Kritik soru, önemli olan ve olmayan faaliyetler arasında nasıl ayrım yapılacağı değil, çok fazla şey en azından bir şekilde önemli hissedildiğinde ve dolayısıyla tartışmaya açık bir şekilde büyük kayalar olarak nitelendirildiğinde ne yapılacağıdır. Birinci ilke, **önce kendini düşünme**dir. Sorun şu ki, uzun vadeli planlamada berbatız: eğer bir şey şimdi önemliyse, bir hafta mı yoksa bir ay sonra mı hala öyle hissedeceğini tahmin etmek neredeyse imkânsızdır. Sonuç olarak, doğal olarak karar verirken hata yaparız, ancak daha sonra kurtaracak hiçbir şey kalmadığında ise suçlu hissederiz. Dört bin haftanızın bir kısmını sizin için en önemli olanı yaparak geçirmeyi planlıyorsanız, o zaman bir noktada, bunu yapmaya başlamanız gerekiyor.

İkinci ilke, **devam eden çalışmanızı sınırlama**ktır. Aynı anda birçok projeyi başlatmaya çalıştığınızda ilerleme kaydettiğinizi hissedersiniz ama bu doğru değildir. Bunun yerine, genellikle hiçbir ilerleme kaydetmezsiniz.

Alternatif yaklaşım, herhangi bir zamanda üzerinde çalışabileceğiniz proje sayısına sınırlar koymaktır. Her şeyi yapmaya çalışmak yerine, herhangi bir günde sadece birkaç şey yapmak bir fark yaratacaktır. Üçüncü ilke, **orta halli önceliklerin cazibesine** direnmektir. Yazar Elizabeth Gilbert'in söylediği gibi, "Bunun yalnızca en başta asla yapmak istemediğiniz çeşitli sıkıcı şeyleri reddetme cesaretini bulmayı gerektirdiğini varsaymak çok kolaydır. Fakat işiniz bundan çok daha zordur. Zor olan asıl şey, tek bir hayatınız olduğunu kabul ederek bazı yapmak istediğiniz şeylere hayır demeye nasıl başlayacağınızı öğrenmektir."

Dikkat Dağınıklığı

Dikkat dağınıklığı bir sorundur. Ne de olsa, dikkatiniz günden güne odaklanmak istemediğiniz şeyler tarafından kaçırılıyorsa, sınırlı zamanınızı en iyi şekilde kullanmaya ne kadar bağlı olduğunuzun bir önemi yoktur. Çoğu zaman isteyerek dikkat dağılmalarının kurbanı oluruz. İster dijital cihazlarımız ister başka bir şey olsun, içimizdeki bir şey dikkatimizin dağılmasını istiyor. Ancak dikkat dağınıklığı yeni bir olgu değildir.

Filozoflar, en azından bunu bir karakter sorunu olarak gören eski Yunanlıların zamanından beri, kişinin zamanını en çok değer verdiğini iddia ettiği şeye harcamadaki sistematik bir iç başarısızlıktan bu yana dikkatin dağılması konusunda endişe duymuşlardır. Dikkat dağınıklığını tedavi etmek için akıl yürütmeleri basittir: Neye dikkat ettiğiniz, gerçekliğin ne olduğunu belirler.

Dikkat ettiğiniz her şeyin toplamından başka hiçbir şey, hayatta olma deneyiminizi oluşturmaz. Hayatınızın sonuna dönüp baktığınızda, an be an dikkatinizi çeken şey, basitçe hayatınızı oluşturmuş olacak. Bu nedenle, özellikle değer vermediğiniz bir şeye dikkat ettiğinizde, bunun bedelini hayatınızla ödediğinizi söylemek abartı olmaz.

Kontrolümüz Dışında

Plan yapmak, emeklilik için para biriktirmek veya geleceğin planlandığı gibi gitme şansını artırmak için oy vermeyi unutmamak kötü bir fikirler değildir. Mesele zaten geleceği şekillendirme çabalarımız değildir. Tüm kaygılarımızın kaynağı, çabalarımızın sonuç verip vermeyeceğini bilme arzusudur. Elbette, partnerinizin sizi asla terk etmemesini ve terk etmeyeceği olasılığını artıracak şekilde davranmasını şiddetle tercih etmenizde bir sakınca yoktur. Ancak ilişkinizin gelecekte kesinlikle bu şekilde gelişeceğinden emin olmanız gerektiğinde ısrar etmek, bitmeyen stresli bir yaşam için bir reçetedir. Sonuç olarak, kaygıya karşı şaşırtıcı derecede etkili bir panzehir, basitçe gelecekten gelen güvence talebinin asla karşılanamayacağını kabul etmek olabilir. Her şeyin iyi olacağından kimse emin olamaz.

Öte yandan planlama, anlamlı bir yaşam inşa etmek ve diğer insanlara karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek için önemli bir araçtır. Burada sorun yine planlama değildir. Planlarımızı olmadıkları bir şey olarak kabul etmemizdir. Planlarımızı kontrolümüz altına almak isteriz. Ancak tüm planlar, şu andaki bir niyet beyanıdır. Mütevazı etkinizi gelecek üzerinde ideal olarak nasıl kullanmak istediğinize dair mevcut düşüncelerinizin bir ifadesidir. Gelecek, elbette, sizin isteklerinize uymak zorunda değildir.

Zamana sahip olduğumuz ve kontrol ettiğimiz bir şeymiş gibi davranmanın hayatı daha da kötüleştirdiği başka bir anlam daha vardır. Sonunda, zamanı "iyi kullanmaya" takıntılı hale geliriz ve talihsiz bir gerçeği keşfederiz: zamanı iyi kullanmaya ne kadar çok odaklanırsanız, her gün daha sakin, daha iyi, gelecekte daha tatmin edici bir noktaya ulaşacağınızı zannedersiniz. Fakat bu düşüncelerinizin gerçekleşme olasılığı tabii ki de sizin elinizde değildir.

Zamanı bizim bir aracımız olarak görmeyi seçeriz çünkü hayatımızın mutlak kontrolünün elimizde olduğu hissini sürdürmemize yardımcı olur. Hayatın gerçek anlamının gelecekte bir yerlerde olduğuna inandığınız sürece, hayatınızın henüz gelmemiş bir gerçek anına doğru gitmediğiyle

yüzleşmekten kaçınırsınız. Zamanımızdan gelecek en büyük değeri çıkarma saplantımız, yaşamın ölümle biten şimdiki anların ardışıklığından başka bir şey olmadığı ve muhtemelen hiçbir zaman içinde bir şeylerin olduğunu hissettiğin bir noktaya gelemeyeceğin gerçeğine karşı bizi kör eder. Ve bu nedenle, varoluşunuzun “gerçek anlamını” geleceğe ertelemeyi bırakıp kendinizi şimdi hayata atsanız iyi olur.

Hiçbir Şey Yapmamak İçin Pratik Yapın

Dört bin haftanızdan en iyi şekilde yararlanma zorluğu söz konusu olduğunda, hiçbir şey yapmama yeteneği çok önemlidir, çünkü hareket etmemenin rahatsızlığına katlanamıyorsanız, zamanınız konusunda yanlış seçimler yapma olasılığınız çok daha yüksektir. Hiçbir şey yapmamak teknik olarak imkânsızdır: Yaşadığınız sürece sürekli nefes alırsınız, bazı fiziksel duruşlar benimsersiniz vb. Bu nedenle, kendinizi “hiçbir şey yapmamak” için eğitmek, gerçekten, deneyiminizi veya çevrenizdeki insanları ve şeyleri manipüle etme dürtüsüne direnmek için kendinizi eğitmek anlamına gelir. İşte çözüm: "Hiçbir Şey Yapmamak" meditasyonudur. Bu meditasyonda, talimatların basitçe bir zamanlayıcı ayarlaması, muhtemelen ilk başta sadece beş veya on dakika olması, bir sandalyeye oturması ve sonra herhangi bir şey yapmaya çalışmayı bırakması yer alıyor. Düşünmek, nefesinize odaklanmak veya başka bir şey yapmakla ilgili olsun, yaptığınızı fark ettiğinizde her ne yapıyorsanız yapmayı bırakın. Zamanlayıcı kapanana kadar hiçbir şey yapmamaya devam edin.

Yazar ve sanatçı Jenny Odell, *“Hiçbir şey, hiçbir şey yapmamaktan daha zor değildir”* diyor. Ancak bunda daha iyi olmak, özerkliğinizi yeniden kazanmak anlamına gelir - şu anda gerçekliğin nasıl hissettiğinden kaçınma arzusuyla motive olmayı bırakmak, sakinleşmek ve dünyadaki sınırlı zamanınızla daha iyi seçimler yapmak demektir.

Sabır

Sabır, zamansal kısıtlamalara teslim olarak daha derin bir özgürlük bulmanın mümkün olduğu bir yoldur. Sabır, güç eksikliğine psikolojik bir adaptasyon, ilerideki daha iyi günlerin teorik umudunda kendinizi düşük konumunuza bırakmanıza yardımcı olmayı amaçlayan bir tutumdur. Ancak toplum geliştikçe bir şeyler değişir. Sabır, çeşitli bağlamlarda giderek artan bir şekilde bir güç biçimi haline geldi. Hız için tasarlanmış bir dünyada, acele etme -işlerin zamanını almasına izin verme- dürtüsüne direnme yeteneği, dünyaya hâkim olmanın, önemli olan işi yapmanın ve yapılanın kendisinden tatmin olmanın bir yoludur.

Gerçekliğin kendi hızında ortaya çıkmasına izin verme deneyiminden o kadar rahatsızız ki, bir sorunla karşılaştığımızda, kendimize durumla "başa çıktığımızı" söyleyebildiğimiz sürece herhangi bir çözüme doğru yarışmak daha iyi hissettiriyor. Bu nedenle, ortaklarımızı dinlemek yerine onlara sert davranırız çünkü beklemek ve dinlemek bize durumun kontrolü elimizde değilmiş gibi hissettirir. Ya da zorlu yaratıcı projeleri ya da büyüyen romantik ilişkileri terk ederiz, çünkü bir şeyleri nasıl gelişeceklerini görmek için beklemektense terk edip gitmekte daha az belirsizlik vardır.

Günlük yaşamda yaratıcı bir güç olarak sabrın gücünden yararlanmada üç temel kural özellikle yararlıdır. Birincisi, sorun yaşama zevkini geliştirmektir. Her engeli ya da zorluğu aşmak için acele etme arzumuzun arkasında, genellikle bir gün hiç problem yaşamama durumuna ulaşacağınız gibi dile getirilmeyen fantezi vardır. Ancak hiçbir sorun yaşamama durumu hiçbir zaman gelmeyecektir. Ve daha da önemlisi, bunu istemeyeceksiniz, çünkü tüm sorunlardan arınmış bir yaşam, yapmaya değer hiçbir şey içermeyecek ve dolayısıyla anlamsız olacaktır. Tüm sorunlarınızı ortadan kaldırmaya yönelik ulaşılmaz hedeften vazgeçtiğinizde, hayatın sadece sorun üstüne sorunla başa çıkma süreci olduğu gerçeğini takdir etmeye başlayabilirsiniz.

İkinci ilke, radikal artımlıcılıktır. Radikal artancı yaklaşımın kritik bir bileşeni, enerjiyle dolup taşıyor olsanız ve daha fazlasını yapabileceğinizi

hissetseniz bile, günlük zamanınız dolduğunda durmaya istekli olmaktır. Bunun nedeni ise durmanın sabır kasını güçlendirmesi, projeye tekrar tekrar dönmenize izin vermesi ve tüm kariyeriniz boyunca üretkenliğinizi sürdürmenizdir. Hayatın birçok alanında, farklı bir yöne gitmek için güçlü bir kültürel baskı vardır. Ancak, bu şekilde her zaman olağandışı olanı takip ederseniz, kendinizi diğer daha zengin benzersizlik biçimlerini deneyimleme fırsatından mahrum edersiniz. Bu ilke, acele etmek yerine, durmaya ve olduğunuz yerde olmaya ve yolculuğun bu kısmıyla da meşgul olmaya istekli olmayı gerektirir.

Zamana Hükmedebilir Miyiz?

Zaman bizlere bir mücadele gibi geliyor çünkü sürekli olarak ona hâkim olmaya ve kendimizi nihayet güvende hissedebilmemiz ve olaylara karşı savunmasız hissetmememiz için üzerinde bir hâkimiyet kurmaya çalışıyoruz. Bazılarımız için mücadele, bir daha asla başkalarını hayal kırıklığına uğratmanın suçluluğunu yaşamak zorunda kalmayacağımız veya düşük performans gösterdiğimiz için kovulma endişesi yaşamayacağımız kadar üretken ve verimli olma girişimi olarak kendini gösterir; ya da en büyük hırslarımızı gerçekleştirmeden ölme ihtimaliyle yüzleşmekten kaçmak olarak kendini gösterir.

Ancak, ne yazık ki, mücadele başarısızlığa mahkûmdur. Zamanınız çok kısıtlı olduğu için, size yöneltilen her talebi ele alacak ya da önemli hissettiren her hırsın peşinden gidecek hâkim konumda asla olmayacaksınız; bunun yerine zor seçimler yapmak zorunda kalacaksınız. Ve sahip olduğunuz sınırlı zaman diliminde olup bitenlerin çoğunu kontrol edemediğiniz, hatta doğru bir şekilde tahmin edemediğiniz için, olayların kontrolünde asla güvende hissetmeyeceksiniz.

Zaman hakkındaki gerçekle bu şekilde yüzleşebilirseniz, ilk etapta planlarınızda bulunan en yüksek üretkenlik, başarı, hizmet ve gerçekleştirme seviyelerine ulaşacaksınız. Ve dikiz aynasında yavaş yavaş şekillendiğini göreceğiniz hayat, haftalarınızı iyi kullanmanın ne anlama geldiğine dair tek kesin ölçüyü karşılayan bir hayat olacaktır: kaç kişiye yardım ettiğiniz veya ne kadar başardığınız değil; ama tarihteki anınızın ve sınırlı zamanınızın ve yeteneklerinizin kısıtlamaları dâhilinde çalışarak, hayatınızı tam anlamıyla yaşamaya başlarsınız.

Final

Ortalama insan ömrü saçma ve aşağılayıcı derecede kısadır. Ancak bu, sürekli olarak depresyonda olmak veya sınırlı zamanınızı en iyi şekilde değerlendirme konusunda endişeli bir panik içinde yaşamak için bir neden değildir. Bu bir neşe kaynağıdır. Her zaman imkânsız görünen bir şeyden vazgeçersiniz: optimize edilmiş, sonsuz yetenekli, duygusal olarak yenilmez, olmanız gereken bağımsız kişi olma arayışı vb... Bunun yerine, kollarınızı sıvayacak ve muhteşem bir şekilde mümkün olan şey üzerinde çalışmaya başlayacaksınız. Sınırlı zamanınız hakkındaki gerçeği benimsemek ve sınırlı zamanınız üzerinde kontrol sağlamak size asıl güç veren şeydir. Olduğu gibi gerçekliğe daha fazla adım atarak, gerekli olandan daha fazlasını başarabilecek ve bu konuda daha tatmin olmuş hissedebileceksiniz.
